

Arrest

nr. 333 956 van 8 oktober 2025
in de zaken RvV X en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: 1. Inzake RvV X:
ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

2. Inzake RvV X:
ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2025 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 6 juni 2025 heeft ingediend tegen dezelfde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2025 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. GEENS en J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 25 augustus 2023 en verzoekt op 28 augustus 2023 om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 mei 2025 een

beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en verklaart u geboren te zijn op 19 november 1994. U bent soennitisch moslim en heeft twee zussen. U bent gescheiden en heeft geen kinderen. U ging naar school in Palestina tot de twaalfde graad, na uw schooluren werkte u in de bouw en in de tegelhandel om wat geld voor uw familie bij te verdienen. Daarnaast volgde u een bijkomende opleiding tot loodgieter. Na uw middelbare studies slaagde u erin een universitair diploma bedrijfsbeheer te behalen. Vervolgens werkte u drie jaar in Gaza in een plastiekfabriek waar sanitaire apparaten voor keukens en badkamers gefabriceerd werden. U ging er eerst als machine-operator aan de slag waarna u als leidinggevende in een magazijn aangesteld werd en voor twee medewerkers verantwoordelijk was. Omwille van de onveilige situatie en de moeilijke leefomstandigheden besloot u in december 2019 definitief uit Gaza te vertrekken. U contacteerde een reisbureau in Gaza die na betaling via het ‘Tanseeq-systeem’ uw reis naar Egypte en een Turks toeristenvisum voor u regelde. Op 22 december 2019 reisde u per bus via de grensovergang van Rafah naar Egypte waar u één dag op de luchthaven wachtte om uw reis verder te zetten. U vloog op 24 december 2019 met uw Palestijns paspoort en uw Turks toeristenvisum naar Turkije waar u in totaal drie jaar verbleef. U woonde er achtereenvolgens zes maanden te Istanbul en zes maanden te Bursa in collectieve woningen, hierna slaagde u erin om zelf een woning te huren. Voorts werkte u in Turkije ongeveer één jaar in een koekjesfabriek en twee jaar als loodgieter. Op 24 november 2022 nam u de boot van Turkije naar Griekenland.

Bij uw aankomst in Griekenland werd u op Kos naar een vluchtelingenkamp gebracht waar u op 12 december 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Anderhalve maand later, op 25 januari 2023 werd u in Griekenland de internationale beschermingsstatus toegekend. Tijdens uw verblijf op Kos kwamen drie personen in naam van smokkelaar A. S. bij u langs. Doordat u tijdens uw overtocht aan andere vluchtelingen gevraagd had om hun gsm's uit te zetten, werd een aantal van hen opgepakt en naar Turkije gedeporteerd. Minder vluchtelingen dan verwacht slaagden hierdoor erin om succesvol de overtocht naar Griekenland te maken. A. S. eiste ter compensatie voor zijn gemiste inkomsten daarom zo'n 1.500 dollar van u. Toen u de drie mannen vertelde dat u dit geld niet had, vertelden zij u dat u de gevolgen van uw weigering zou voelen. Na dit voorval slaagden zij er echter niet in om u verder lastig te vallen omdat u in uw opvangcentrum verbleef. In Kos vond u voorts gedurende één week werk in een schrijnwerkerij. Nadat u de internationale bescherming in Griekenland werd toegekend, werd u na een verblijf van ongeveer drie maanden gevraagd om uw opvangcentrum te Kos te verlaten. U reisde vervolgens naar Athene waar u uw Griekse verblijfsdocumenten aanvroeg en er naar werk zocht.

In Athene vond u periodiek werk, zo werkte u onder andere in totaal twee weken als arbeider waarbij u terrassen en zonneluifels installeerde en was u in totaal twee maanden als loodgieter aan de slag. Met het geld dat u in Athene verdiende was u in staat om soms een kamer in een collectief huis voor zo'n 10 à 15 euro per nacht te huren. Op de dagen dat u geen werk of geld had vroeg u hulp aan vrienden om tijdelijk onderdak te vinden en sliep u soms in de kerk of in het Sigmata station. Tijdens uw verblijf in Athene werd u een viertal keer door politieagenten gediscrimineerd. Zo werd u twee of drie keer langdurig tijdens politiecontroles tegengehouden zodat zij uw verblijfsstatus konden controleren. Verder slaagde één van uw vrienden er enkel in om een bewijs van verlies van zijn reisdocumenten bij de Griekse politie te bekomen nadat hij een advocaat had ingeschakeld. In Griekenland kreeg u voorts onvoldoende hulp voor uw medische en psychologische problemen. Tenslotte vloog u op 25 augustus 2023 naar België, waarna u op 14 september 2023 een verzoek voor internationale bescherming in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Uw Palestijns paspoort (origineel), uw Griekse verblijfskaart (origineel), uw Grieks reispaspoort (kopie), uw UNRWA schoolattesten (kopieën), een attest inzake uw AMKA/sociale zekerheidsnummer (kopie), de beslissing aangaande uw erkenning als vluchteling in Griekenland (kopie), een attest inzake uw AFM/fiscaal registratienummer (kopie), uw attest inzake uw hefurckopleiding in België (kopie), uw UNRW familiale registratiekaart (kopie), uw Palestijnse identiteitskaart (kopie), uw geboortakte (kopie), uw echtscheidingsakte (kopie), de Palestijnse identiteitskaarten van uw moeder, vader en uw zus N. (kopieën) en uw medische attesten inzake uw fysieke en psychologische problematiek uitgegeven in België (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Volgens uw verklaringen zou u een aantal fysieke en psychologische problemen ondervinden. Uit de medische attesten die u hierover neerlegt (documenten 16 en 17) blijkt dat u voor fysieke problemen zoals aambeien, testiculaire pijn en een gastro-intestinale infectie reeds bij een arts in België op consultatie ging (documenten 16 AB-C). Het coloscopie-onderzoek dat u hierop volgend onderging wees niets significant uit en bleek negatief. Volgens een voorschrift dat u indient zou u op dit moment nog negen sessies kinesitherapie volgen om uw nekspanning te verminderen (documenten 16 D). Daarnaast vermelden de neergelegde attesten inzake uw psychologische problemen dat u stress en een PTSD-problematiek zou opgelopen hebben naar aanleiding van de evenementen waarvan u in Palestina getuige was. Het hernieuwde geweld in Palestina zou voor een mentale druk en een schuldgevoel gezorgd hebben, waardoor u slaapproblemen heeft en chronisch vermoeid bent (document 17 AB). Uit de voorgelegde attesten kan echter niet opgemaakt worden hoe vaak u voor uw problemen reeds bij een psycholoog in behandeling werd, noch bieden de neergelegde documenten inzicht in hoeveel eventuele sessies hiervoor nog de nabije toekomst ingepland staan.

Bovendien kan uit de neergelegde medische attesten geenszins worden afgeleid dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze aan de standaardprocedure deel te nemen. Ook uit uw persoonlijk onderhoud komt naar voren dat uw eventuele problemen geen weerslag hebben op uw vermogen om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Toen u aan het begin van het onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe het met u ging, antwoordde u dat het goed met u ging en het geen probleem was om uw interview af te leggen (CGVS, Notities van het Persoonlijk Onderhoud van d.d. 1 april 2025, CGVS p.3). Voorts was u in staat om uw persoonlijk onderhoud goed af te leggen en coherent antwoord te geven op de vragen die u gesteld werd. In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze aangenomen worden dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij uw terugkeer naar Griekenland geen algemene goede levensomstandigheden te vinden op vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en gezondheidszorg (CGVS p.13-14). Voorts vreest u bij terugkeer naar Griekenland opnieuw gediscrimineerd en lastig gevallen te worden (CGVS p.19-20).

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, meer bepaald uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 12 september 2023, punt 23; CGVS p.12; Document EUODAC-Hit M-Status Griekenland (...)/912, d.d. 29 augustus 2023, document 6 en zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat u **reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U werd er erkend als vluchteling op 25 januari 2023. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.**

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten (zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82). **Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.**

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de

Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,....

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92).

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten (Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97).

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

1. Vooreerst moet opgemerkt worden dat eventuele problemen die u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland meemaakte **vooraleer** u internationale bescherming werd verleend - zo moest u aan smokkelaar A. S. ter compensatie van zijn financiële verliezen die hij aan u toeschreef 1.500 dollar betalen (CGVS p.18-19) - zich situeren **op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context vóór u internationale bescherming verleend werd. Bijgevolg is deze situatie niet representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie van begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig van het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.** Hierbij valt op dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na dit éénmalige incident hiervoor opnieuw lastiggevallen werd. Bovendien verklaart u dat u voor dit probleem geen klacht bij de politie neerlegde noch na het incident aan andere instanties of organisaties om hulp vroeg (CGVS p.18-19).

2. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als **begunstigde** van internationale bescherming in Griekenland, naast bepaalde moeilijkheden die op vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en gezondheidszorg ondervond (CGVS p.13-20), ook een beperkt aantal keer door lokale politieagenten gediscrimineerd werd, moet evenzeer worden opgemerkt dat **deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context.** Zo zou u door de Griekse politie gediscrimineerd zijn toen zij u twee of drie keer tegenhielden om uw verblijfsstatus te controleren (CGVS p.19-20). Hierbij moet opgemerkt dat u hierover zelf stelt dat de politie dit deed omdat zij illegalen zochten en de criminaliteit in de regio wilden verminderen. Gezien u als vluchteling erkend was, lieten zij u opnieuw vrij. Deze gang van zaken kan dan ook bezwaarlijk als discriminatie worden aanzien. Daarnaast zouden lokale politieagenten uw vriend niet geholpen hebben toen hij aangifte wilde doen van het verlies van zijn reispaspoort. Zij zouden dit slechts voor hem in orde gebracht hebben toen zijn advocaat mee langskwam (CGVS p.20). **Deze feiten kunnen evenmin aangemerkt worden als een onmenselijke of vernederende behandeling en voldoen bijgevolg niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.**

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

3. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, **evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden.** In dit verband moet immers

worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, **terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.**

- Hoewel u volgens uw verklaringen na uw erkenning als vluchteling problemen kende op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, taalonderwijs en gezondheidszorg (CGSV p.13-20) en **een zekere discriminatie** door lokale politieagenten bij een viertal incidenten ondervond (CGVS p.19-20) valt het op dat u geen doortastende pogingen deed om hierover bij de Griekse autoriteiten een klacht in te dienen of hulp te vragen. Er moet verder opgemerkt worden dat u evenmin op adequate wijze hulp bij andere instanties of personen zocht om voornoemde problemen op te lossen (CGVS p.20).

Bovendien wanneer u aanvoert dat u tijdens een beperkt aantal incidenten het slachtoffer werd van een zekere discriminatie moet vastgesteld worden dat indien dit inderdaad het geval was, hieruit niet kan blijken dat u in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, en u niet in staat zou stellen om te voorzien in uw meest elementaire behoeften. Hiernaast moet opgemerkt worden dat uw verklaring dat u in Griekenland het slachtoffer van een zekere discriminatie door lokale politieagenten was, zich louter beperkt tot beweringen die u niet staft met enig begin van bewijs. Dat u bovendien - na enkele controles door lokale Griekse politieagenten - alle Griekse autoriteiten over dezelfde kam scheert en u aan geen enkele Griekse autoriteit nog hulp zou gevraagd hebben biedt geen logica.

- Wat betreft uw problemen in Griekenland **op vlak van huisvesting** verklaart u dat u ongeveer drie maanden na uw aankomst - en uw erkenning als vluchteling - het opvangcentrum in Kos moest verlaten en u naar Athene doorreisde (CGVS p.15). U zou in Griekenland in staat geweest zijn om periodiek werk te vinden; met het geld dat u verdiende kon u een kamer in een collectieve woning huren voor 10 of 15 euro per nacht. Toen u tijdens kalmere periodes tijdelijk zonder werk zat, slaagde u erin om oplossingen te vinden voor uw situatie. Zo verbleef u afwisselend bij vrienden, in een kerk in het centrum van Athene of in het Sentigma station (CGVS p.15). U wijt uw mogelijke problemen inzake uw huisvesting in Griekenland aan het feit dat u na uw erkenning als vluchteling geen enkele hulp van de overheid of enige andere organisatie kreeg. Nadat u uw opvangkamp te Kos verliet zou u door de Griekse overheid aan uw lot overgelaten zijn (CGVS p.15). Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst blijkt dat u zich nooit terdege informeerde over de mogelijkheden die bestonden om via de Griekse overheid hulp te krijgen bij het vinden van onderdak. Zo moet u opmerkelijk genoeg tijdens uw persoonlijk onderhoud toegeven dat u nooit eerder hoorde dat de Griekse overheid erkende vluchtelingen kan helpen met het vinden van huisvesting (CGVS p.19). Dat u nooit zelf naar de Griekse overheid stapte om onderdak te vragen, hoewel u in staat was andere procedures op te starten - zo kon u volgens uw eigen verklaringen een AMKA-attest en AFM-nummer voor uzelf regelen (CGVS p.21) - roept vragen op. Bovendien blijkt dat u financieel in staat was om in de onkosten van uw verblijf in Egypte en Turkije te voorzien. Voorts kocht u daarnaast zelf twee vliegtuigtickets, één van Egypte naar Turkije en een tweede van Griekenland naar België (CGVS p.13), waardoor uw verklaringen dat u (geldelijk) niet in staat zou geweest zijn om in uw tijdelijke opvang in Griekenland te voorzien niet kunnen overtuigen.

- Wat betreft uw problemen om **tewerkstelling** in Griekenland te vinden, moet vooreerst benadrukt worden dat u zowel in Kos als in Athene in verschillende domeinen werk vond. U slaagde erin om via vrienden werk te vinden en schreef u voorts bij particuliere werkinkwinsten in (CGVS p.16). Daarnaast werkte u in Kos gedurende één week in een schrijnwerkerij, installeerde u in Athene ongeveer twee weken zonneluifels en was u er ongeveer twee maanden als loodgieter aan de slag (CGVS p.11). Uit uw verklaringen komt echter duidelijk naar voren dat u amper enige doeltreffend initiatief nam om permanent werk in Griekenland te vinden. Meer nog, u benadrukt dat het nooit uw bedoeling was om in Griekenland te blijven wonen en dat u enkel via Griekenland passeerde om naar België door te reizen (CGVS p.13). Dat u als erkend vluchteling in uw zoektocht naar werk evenmin de Griekse overheid aansprak om u te helpen werk te vinden kan evenmin overtuigen. U blijkt niet op de hoogte te zijn dat u hiervoor beroep op de Griekse overheid zou kunnen doen. Het roept vragen op dat u hierover nooit iets hoorde. Uw uitleg dat niemand u hierover ooit iets vertelde kan niet overtuigen. Bovendien sprak u bij uw zoektocht naar een job nooit enige humanitaire organisaties in Griekenland aan (CGVS p.16).

- Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enige doortastende pogingen ondernam om adequaat **de Griekse taal** te leren. Hoewel u toegeeft dat u via YouTube enkele pogingen ondernam om wat Grieks te leren, verklaart u opmerkelijk genoeg dat u nergens in Griekenland naar enige organisatie stapte om er taallessen te volgen. Dat u de taal niet aanleerde omdat u het er te druk had naar werk te zoeken (CGVS p.14) kan niet overtuigen. Er kan immers van uit gegaan kan worden dat het aanleren van een taal een belangrijke troef is bij uw zoektocht naar werk. Aan uw bijkomende verklaringen dat er in uw regio in Griekenland geen

organisaties bestonden die Griekse taallessen aanboden kan evenmin geloof worden gehecht (CGVS p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat zowel de Griekse overheid als diverse NGO's naast computerlessen ook gratis Griekse en Engelse taallessen aan vluchtelingen aanbieden, onder andere in de regio van Athene waar u na uw erkenning als vluchteling verbleef (zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier). Het roept vragen op dat u na deze eerste teleurstellingen uw zoektocht naar werk en taalonderricht in Griekenland zo snel zou opgegeven hebben. Zeker omdat er vanuit kan gegaan worden dat u in gelijk welk Europees land een zeker basisoniveau taal zal moeten aanleren om er werk te vinden en uw toekomst uit te bouwen.

- Voorts moet opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zelf in Griekenland na uw erkenning als vluchteling op adequate wijze voor uw mogelijke **medische, zowel fysieke als psychologische problemen** hulp bij de Griekse overheid zocht (CGVS p. 16-17). Hoewel u sinds uw vertrek uit Palestina last van aambeien had en uw aandoening in Griekenland verergerde, koos u er niet voor om hiervoor naar een Grieks ziekenhuis of dokter te gaan omdat u gehoord had dat u hiervoor 200 euro voor zou moeten betalen. U besloot om uw aambeien zelf op een natuurlijke wijze met kruiden te behandelen (CGVS p.16). Ook de gastro-intestinale infectie die u in Griekenland opliep, liet u er om deze reden niet behandelen. Dat u na uw eerste problemen om medische zorg te krijgen geen verdere hulp bij andere dokters of ziekenhuizen zocht roept vragen op. De Commissarisgeneraal wijst erop dat uit objectieve informatie immers blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot de gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf.

Het biedt geen logica dat u in Griekenland er wel geslaagd zou zijn om een AMKA-attest aan te vragen (cfr. sociale zekerheidsnummer, zie document 5 en CGVS p.21) maar vervolgens geen verdere concrete stappen zou ondernomen hebben om u bij de Griekse gezondheidszorg te registreren. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich terdege informeerde hoe u zich bij de Griekse gezondheidszorg kon registreren (CGVS p.17). De uitleg dat niemand u ooit vertelde dat u zich hiervoor moest inschrijven en dat u hiertoe niet in staat was omdat u tijdelijk dakloos was, biedt geen logica. Volgens uw verklaringen was u immers wel in staat om andere officiële procedures in Griekenland op te starten en bijvoorbeeld uw AMKA of AFM-nummer aan te vragen (CGVS p.21 en documenten 5 en 7).

Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van mogelijke fysieke of psychologische problemen niet in Griekenland zou kunnen werken of er geen beroep zou kunnen doen op de sociale bijstand of ziektezorg. Er moet benadrukt worden dat u voor uw vermelde fysieke problemen zoals uw aambeien, testiculaire pijn, een gastro-intestinale infectie en nekproblemen intussen in België door een arts behandeld werd. Tijdens uw coloscopie-onderzoek werd niets negatief gevonden (document 16 A-B-C en CGVS p.14). Voorts volgt u momenteel nog enkele sessies kinesitherapie voor uw nek (document 16 A en D). Er moet benadrukt worden dat u bovendien ondanks vernoemde fysieke en psychologische problematiek (documenten 16-17) wel degelijk in staat was om in België te werken (CGVS p.23), wat u ook eerder in Gaza (CGSV p.8-9), Turkije en ook Griekenland deed (CGVS p.10-11).

Zelfs indien er omwille van indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zouden zijn, doet dit hieraan géén afbreuk aangezien u in uw verklaringen niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Zo kan er uit uw verklaringen niet afgeleid worden dat uit uw voornoemde medische aandoeningen een dusdanig bijzondere kwetsbaarheid voortvloeit of dusdanig belangrijke gevolgen voor uw zelfstandig functioneren met zich meebrengen.

Niets wijst er immers op dat uw voornoemde pathologie een dergelijk niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar is. Nergens in uw verklaringen toont u concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten in Griekenland uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Er dient te worden gesteld dat het CGVS niet ontkent dat er qua gezondheidszorg belangrijke verschillen bestaan tussen de lidstaten, maar dat **kan worden vastgesteld dat u als erkende vluchteling net als de Griekse onderdanen toegang heeft gekregen tot deze gezondheidszorg**. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u indien u omwille van medische redenen internationale bescherming zou willen aanvragen u zich dient te beroepen op de geëigende procedure.

4. Meer nog, u schuift uw problemen in Griekenland op anderen af terwijl u juist zelf de nodige stappen dient te ondernemen. Zo stelt u herhaaldelijk dat u uw problemen in Griekenland amper bij de Griekse overheid aankaarte, omdat volgens uw verklaringen het voor vluchtelingen in Griekenland - na hun

erkenning onmogelijk was om enige hulp van de Griekse overheid te verkrijgen. U benadrukt hierbij dat u na uw erkenning het opvangcentrum moest verlaten, u geen hulp kreeg en niemand u begeleidde (CGVS p.14, p.15, p.16, p.17, p.20). Het roept echter vragen op dat u amper enige doeltreffende acties ondernam om uw problemen op te lossen. U geeft meermaals tijdens uw persoonlijk onderhoud toe dat u niet op de hoogte bent van de mogelijke ondersteuning die de Griekse overheid u kon bieden na uw erkenning als vluchteling (CGVS p.15, p.16 en p.17). Uit niets van uw verklaringen komt naar voren dat u zich terdege informeerde over de hulp die de Griekse overheid kan verstrekken op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, financiële ondersteuning of gezondheidszorg (CGVS p.13-20), wat niet kan overtuigen.

4.1. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u zelfredzaam bent.

- **Uit uw verklaringen blijkt dat u in Gaza een goede scholingsgraad genoot en op verschillende domeinen werkervaring opgebouwd heeft.** U ging in Gaza naar school tot de twaalfde graad, verder werkte u na uw schooluren in de bouw en in de tegelhandel om wat geld te verdienen. Daarnaast volgde u bijkomstig een opleiding tot loodgieter. Na uw middelbare studies slaagde u er voorts in om een universitair diploma bedrijfsbeheer te behalen. Bovendien werkte u gedurende drie jaar in Gaza in een plasticfabriek. U was er eerst als machine-operator en vervolgens als leidinggevende in een magazijn aan de slag. In deze functie was u voor twee medewerkers verantwoordelijk (CGVS p.8-9), wat erop wijst dat u zelfredzaam bent en in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien.

- **U was in staat om zelf uw reis naar Europa te organiseren.** U slaagde erin een reisbureau in Gaza te contacteren en zelf uw reis naar Egypte via het 'Tanseeq-systeem', inclusief uw vliegtuigticket van Egypte naar Turkije en uw Turks toeristenvisum te regelen en te betalen (CGVS p.10-13). U slaagde er daarnaast in Turkije in om werk en onderdak te regelen. Zo regelde u eerst gedurende ongeveer één jaar onderdak in een collectieve woning in Istanbul en Bursa en was u in staat om daarna zelf een eigen woning te huren. U was in Turkije ook ongeveer drie jaar tewerkgesteld, waarbij u ongeveer één jaar in een koekjesfabriek en twee jaar als loodgieter aan de slag was (CGVS p.10-11).

- **In Griekenland slaagde u er ook in werk en onderdak te vinden en voor de periodes dat dit tijdelijk niet zo was zelf een oplossing te zoeken.** Zo werkte u in Kos gedurende één week in een schrijnwerkerij en ging u daarna twee weken in Athene aan de slag om terrassen en zonneluifels aan te leggen. Verder werkte u in Athene totaal zo een twee maanden als loodgieter (CGVS p.11). Met het geld dat u in Athene verdiende was u in staat om een kamer in een collectief huis voor 10 à 15 euro per nacht te huren. Toen u in Griekenland tijdelijk geen werk had, was u zelfredzaam genoeg om hiervoor een oplossing te vinden door bij vrienden te verblijven of tijdelijk in de kerk of in het station onderdak te vinden (CGVS p.15).

- **U was na uw erkenning als vluchteling in Griekenland voorts in staat om zonder problemen de nodige procedures te doorlopen om uw officiële Griekse verblijfsdocumenten aan te maken, zoals uw Grieks reispaspoort en uw Griekse verblijfsvergunning.** U slaagde erin om van Kos naar Athene af te reizen, de procedure om er uw verblijfsdocumenten aan te vragen op te starten, uw documenten af te halen en daarna per vliegtuig naar België te vliegen (CGVS p.5 en 12-13). Deze elementen tonen aan dat u - mits enige inspanning in staat bent om officiële procedures te doorlopen en er dus van uitgaan kan worden dat u ook andere procedures bij de Griekse overheid en bij andere hulporganisaties kan doorlopen om onder andere ondersteuning op vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en medische zorg te verkrijgen.

4.2. U beschikt over eigen en bijkomende ondersteunde middelen om uw vertrek van Gaza naar België, uw reis en uw verblijf in meerdere landen te bewerkstelligen. Verder heeft u een zeker netwerk - zo staat u nog in contact met uw familieleden en vrienden - wat verder getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

- U was financieel in staat om zelf uw reis en vliegtuigtickets van Gaza/Palestina naar Europa te regelen. Zo bekostigde u zelf twee vliegtuigtickets tijdens uw reis van Gaza naar België, namelijk een eerste vlucht van Egypte naar Turkije en een tweede vliegticket van Griekenland naar België (CGVS p.13), daarnaast slaagde u erin om zelf voor uw verblijf en onderhoud in zowel Egypte als Turkije financieel te voorzien (CGVS p.12). Voorts verklaart u dat u op dit ogenblik nog steeds in contact met uw gezinsleden staat en er daarnaast nog andere familieleden waaronder uw ooms in Gaza wonen. U verklaart zelf dat u in Gaza nog over een netwerk van vrienden beschikt die indien nodig uw gezin - en bijgevolg u indien nodig dus ook - financieel kunnen ondersteunen (CGVS p.9).

- **Uit uw verklaringen blijkt dat het tot uw mogelijkheden behoort om zelf financieel redzaam te zijn.** Zo helpt u uw familie financieel door hen een deel van uw salaris op te sturen dat u hier in België verdient (CGSV p.9). Dat u voorts iets meer dan een jaar in België werkt (CGVS p.23) hoewel u volgens uw verklaringen enkel Arabisch, Turks en basis Engels spreekt en in België nog niet met een taalcursus startte (CGVS p.4), getuigt verder van uw eigen zelfredzaamheid. Er kan aldus worden aangenomen dat u zelfredzaam bent en

ook in staat bent om in Griekenland te werken, zeker indien u hiervoor de nodige inspanningen levert, waaronder het aanleren van de Griekse taal. Er kan ervan uit gegaan worden dat dit voor u - gezien uw scholing tot de twaalfde graad en uw eerdere werkervaringen - tot uw mogelijkheden behoort. Dat u zowel in Gaza, Turkije als ook in België - ondanks de taalbarrière - in staat bent om tewerkstelling voor uzelf te organiseren en in uw levensonderhoud te voorzien, maar hiertoe niet in staat zou geweest zijn in Griekenland, kan niet overtuigen.

5. Hoewel niet ontkend wordt dat het opbouwen van een toekomst buiten uw land van herkomst geen sinecure is, getuigt uw houding tijdens uw verblijf in Griekenland evenmin van een oprechte intentie om een duurzame toekomst in Griekenland uit te bouwen. Dat u nooit effectief probeerde om zich in Griekenland te vestigen en er een toekomst uit te bouwen blijkt uit uw verklaringen.

- U werd op 25 januari 2023 in Griekenland als vluchteling erkend (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 12 september 2023, punt 23; CGVS p.12 en document EUODAC-Hit M-Status Griekenland (...)/912, d.d. 29 augustus 2023, zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Enkele maanden na uw erkenning als vluchteling zou u uw Griekse verblijfsdocumenten, namelijk uw Griekse verblijfskaart (ADET) en uw Griekse reispaspoort (CGVS p.12-13) in handen gekregen hebben. U benadrukt zelf dat u van Griekenland naar België reisde op 25 augustus 2023, ongeveer vier maanden nadat u uw Griekse verblijfsdocumenten, uw Grieks reispaspoort en uw Griekse verblijfskaart fysiek in handen kreeg (CGVS p.13).

Dat u na een periode van in totaal ongeveer negen maanden - van uw aankomst tot uw vertrek uit Griekenland - en amper enige inspanningen van uwentwege besloot dat het onmogelijk is om een toekomst uit te bouwen in Griekenland kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel in Griekenland verbleef tot u uw Griekse verblijfsdocumenten in handen zou krijgen om daarna te vertrekken. U benadrukt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat het niet uw doel was om in Griekenland te blijven, maar enkel naar België wilde doorreizen (CGVS p.13). Dat u op deze wijze nalatend bent valt op, bovendien blijkt uit niets dat u enige pogingen gedaan heeft om als erkend vluchteling naar de Griekse overheid om eventueel extra ondersteuning op financieel vlak voor u te verkrijgen, hoewel deze mogelijkheden in Griekenland bestaan (CGVS p.20 en zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier).

6. Voor de volledigheid moet opgemerkt worden dat u bij uw DVZ interview besloot om niet de volledige waarheid te vertellen aan de Belgische asielinstanties over wat er met uw Griekse verblijfsdocumenten, zoals uw Griekse verblijfskaart (ADET) en uw Grieks reispaspoort bij uw aankomst in België gebeurde. Zo verklaarde u immers bij DVZ - op advies van andere vluchtelingen - dat deze in België samen met uw tas gestolen werden (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 12 september 2023, punt 23), maar hierover vervolgens bij het CGVS toegeeft dat u hierover gelogen heeft. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u beide voornoemde Griekse originele documenten hier in België weldegelijk in uw bezit heeft (CGVS p.5).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) te krijgen, wat voor u dus niet het geval is. **Het Commissariaat-generaal benadrukt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) vernietigt of verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.**

Ten eerste wijst het CGVS er bovendien op dat indien uw ADET verloren of gestolen zou worden – wat in uw dossier niet het geval is - **het mogelijk is een duplicaat te krijgen** als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten; zie Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>.

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier en uw verklaringen dat **uw Griekse verblijfsdocumenten nog niet verlopen zijn**. Zo is uw Griekse verblijfsvergunning geldig tot 24 januari 2026 en uw Grieks reispaspoort tot 15 maart 2028 (CGVS p.13 en Document CEDOCA: Aanvraag Derde landen: EUODAC-Hit M-Status Griekenland (...)/912, d.d. 7 december 2023, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier. U stelt voorts dat uw verblijfsvergunning in Griekenland pas volgend jaar, in januari 2026 vervalst -

wat overeenkomt met de informatie hierover - en dat zij op dit ogenblik nog steeds geldig is (CGVS p.13). Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, wat in uw dossier dus niet het geval.

7. Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u, zoals blijkt uit uw verklaringen en documenten tijdens uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw **eigen wil en uw persoonlijke keuze**.

Voorts herinnert zij eraan dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, **buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om**, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die **niet** het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk een standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679).

Aangezien het gebrek aan andere Griekse officiële documenten dan deze die u kreeg na uw erkenning als vluchteling en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoont dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd, **niet worden beschouwd als “buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om”** en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

8. De andere niet eerder besproken documenten die u neerlegt ter staving van uw dossier kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Zo bieden uw ingediende identiteitsdocumenten zoals uw Palestijns paspoort en van uw Palestijnse identiteitskaart (documenten 1 en 9) en uw geboorteakte (document 11) een indicatie van uw identiteit en herkomst, net zoals de Palestijnse identiteitskaarten van uw moeder, vader en zus N. een inzicht geven van deze van hen, wat hier niet per definitie betwist wordt. Daarnaast biedt uw URWA familiale registratiekaart (document 9) en echtscheidingsakte (document 12) een indicatie van uw familiale status. Tenslotte geven uw UNRWA schoolattesten (document 4) een inzicht op uw genoten onderwijs in Gaza.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.
(...)”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend

onder rolnummer RvV 341 229, ingediend op 2 juni 2025, waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat D. GEENS, en het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV 340 566, ingediend op 6 juni 2025, waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat J. WOLSEY. *In casu* dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de Vreemdelingenwet ingevoegd *“Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting”* (Parl.St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve *“het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden”* (Parl.St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42).

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 341 229 en 340 566 van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker, *quod non*.

Verzoeker wordt zodoende in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van zijn verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV 341 229. De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 340 566.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, § 4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting inzake het toepasselijk juridisch kader gaat verzoeker in op de algemene situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. Dit onder meer inzake het verkrijgen en vernieuwen van essentiële documenten, de toegang tot sociale zekerheid en sociale bijstandsuitkeringen, tot huisvesting, tot de arbeidsmarkt, tot de gezondheidszorg, tot tolkdiensten of taallessen en tot hulp bij het doen gelden van hun rechten of tot juridische rechtsmiddelen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie als Griekse statushouder. Onder verwijzing naar het arrest nr. 320 159 van de Raad van 16 januari 2025 stelt verzoeker dat er rekening dient te worden gehouden met zijn verleden tijdens zijn verblijf in Griekenland om te kunnen besluiten dat hij een bijzondere kwetsbaarheid vertoont. Hij vervolgt dat de verwerende partij niet betwist dat hij nooit officieel werk heeft gevonden in Griekenland en hij niet in staat was om voldoende inkomsten te verwerven om in zijn eigen

onderhoud te voorzien, maar stelt dat hij onvoldoende inspanningen leverde om te integreren en huisvesting en werk te vinden. Gelet op de context op de Griekse arbeidsmarkt, zijn specifiek profiel als erkend vluchteling en de situatie waarin hij zich bevindt als slachtoffer van huisjesmelkerij en als iemand die geen Grieks spreekt, is deze beschuldiging van de verwerende partij volgens hem onterecht. Verzoeker vervolgt dat het argument van de commissaris-generaal, dat hij zich tot de DYPA of een andere arbeidsdienst had kunnen wenden, geen steek houdt, aangezien hij niet over een AMKA beschikte dat hem toegang tot de arbeidsmarkt gaf. Verder betoogt verzoeker dat uit de vragen die de *protection officer* stelde een gebrek blijkt aan inzicht in de realiteit ter plaatste met betrekking tot de moeilijkheden die vluchtelingen ondervinden. Hij verduidelijkt dat men bleef vragen bij welke instanties of organisaties hij hulp zocht, zonder te verduidelijken waar hij dit allemaal had kunnen doen. Tevens meent hij dat eenzelfde vooringenomenheid blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing wanneer de verwerende partij de voorbeelden opsomt die zouden getuigen van zijn zelfredzaamheid. Hij voegt hieraan toe dat het moeilijk te begrijpen valt hoe zijn gedrag in Gaza, Egypte, Turkije en België zou kunnen wijzen op een voldoende vermogen tot autonomie in de Griekse context. Tevens oppert verzoeker dat de verwerende partij haar documentatie over de situatie ter plaatste niet heeft bijgewerkt. Tot slot betoogt verzoeker dat het argument in de bestreden beslissing dat hij in Griekenland zelfredzaam was niet relevant is, daar hij zich ondanks zijn vermeende autonomie niet heeft kunnen redden, waardoor moeilijk in te zien valt hoe hij het in de toekomst beter zou kunnen doen in een context die steeds ongunstiger wordt voor vluchtelingen.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgend bijkomend stuk (met weblink) bij het voorliggende verzoekschrift:

- Refugee Support Aegan, *“Recognised refugees 2025, Access to documents and socio-economic rights”*, maart 2025 (stuk 3).

3.2.2. Op 19 september 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij wordt gewezen op volgende rapporten waarnaar een internetlink wordt toegevoegd:

- *“Country Report: Greece. Update 2023”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE, van 24 juni 2024;
- *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van juni 2022;
- *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van september 2024;
- *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic Rights”*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, van maart 2024;
- *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, gepubliceerd door RSA, van maart 2025;
- *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, gepubliceerd door de Europese Commissie, van 4 april 2025;
- COI Focus *“Aide aux migrants”*, gepubliceerd door Cedoca, van 25 juli 2025.

3.2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarin hij verwijst naar de weblinks van verschillende rapporten inzake de situatie voor statushouders in Griekenland en de situatie in Gaza.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt evenmin uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Volgens uw verklaringen zou u een aantal fysieke en psychologische problemen ondervinden. Uit de medische attesten die u hierover neerlegt (documenten 16 en 17) blijkt dat u voor fysieke problemen zoals aambeien, testiculaire pijn en een gastro-intestinale infectie reeds bij een arts in België op consultatie ging (documenten 16 AB-C). Het coloscopie-onderzoek dat u hierop volgend onderging wees niets significant uit en bleek negatief. Volgens een voorschrift dat u indient zou u op dit moment nog negen sessies kinesitherapie volgen om uw nekspanning te verminderen (documenten 16 D). Daarnaast vermelden de neergelegde attesten inzake uw psychologische problemen dat u stress en een PTSD-problematiek zou opgelopen hebben naar aanleiding van de evenementen waarvan u in Palestina getuige was. Het hernieuwde geweld in Palestina zou voor een mentale druk en een schuldgevoel gezorgd hebben, waardoor u slaapproblemen heeft en chronisch vermoeid bent (document 17 AB). Uit de voorgelegde attesten kan echter niet opgemaakt worden hoe vaak u voor uw problemen reeds bij een psycholoog in behandeld werd, noch bieden de neergelegde documenten inzicht in hoeveel eventuele sessies hiervoor nog de nabije toekomst ingepland staan.

Bovendien kan uit de neergelegde medische attesten geenszins worden afgeleid dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze aan de standaardprocedure deel te nemen. Ook uit uw persoonlijk onderhoud komt naar voren dat uw eventuele problemen geen weerslag hebben op uw vermogen om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Toen u aan het begin van het onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe het met u ging, antwoordde u dat het goed met u ging en het geen probleem was om uw interview af te leggen (CGVS, Notities van het Persoonlijk Onderhoud van d.d. 1 april 2025, CGVS p.3). Voorts was u in staat om uw persoonlijk onderhoud goed af te leggen en coherent antwoord te geven op de vragen die u gesteld werd. In

het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze aangenomen worden dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De conclusie dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad bijgetreden.

Met betrekking tot verzoekers betoog inzake een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, kan dienstig verwezen worden naar de vaststellingen onder punt 3.3.15.

3.3.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 25 januari 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig tot 24 januari 2026 (administratief dossier, map landeninformatie, *Eurodac Marked Record*, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 7 december 2023; map documenten, stuk 2). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* d.d. september 2024, p. 13; *“Country Report: Greece. Update 2023”*, p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 25 januari 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt, zo weze herhaald, de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.9. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die

ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

Verzoekers theoretisch betoog in het verzoekschrift inzake de toepasselijke bepalingen en principes ligt in lijn met het voormelde.

3.3.10. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.11. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland.

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van

RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asiendienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen

van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid ("ERGANI"), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een "geldige" verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de Europese Unie ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngos en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting, maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot twaalf maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie

een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het sociaalezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen

die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstig wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden

van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouder wel een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten, noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de Europese Unie wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; "Communication on the status of migration management in mainland Greece", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven

ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.12. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lange duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

3.3.13. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, waaronder *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, gepubliceerd door RSA, van maart 2025 en de COI Focus *“Aide aux migrants”* van 25 juli 2025, toont verzoeker niet aan dat elke begunstigde van internationale in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals geduid door het Hof van Justitie, bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De informatie die hij bespreekt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota ligt in lijn met, dan wel werd *supra* in beschouwing genomen bij de gemaakte analyse en laat aldus niet toe tot een andersluidende conclusie te komen. In het verzoekschrift poneert verzoeker dat de verwerende partij haar informatie inzake de algemene situatie met betrekking tot de situatie van

begunstigden van internationale bescherming in Griekenland niet heeft bijgewerkt. Los van de vraag of de bestreden beslissing gebaseerd is op de meest recente landeninformatie, benadrukt de Raad dat de verwerende partij bijkomende algemene landeninformatie overmaakte met haar aanvullende nota van 19 september 2025, dat voormelde analyse is gebaseerd op de meest recente landeninformatie, zoals op heden bijgebracht door beide partijen, en dat de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota bijbrengt verwerkt is in deze analyse of hiermee in lijn ligt.

3.3.14. Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij meent een bijzondere kwetsbaarheid te vertonen, volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn ervaringen in Griekenland en wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens hem een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

Voorts en in zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking heeft op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van verzoekers situatie aangezien hij in Griekenland reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in Griekenland.

De vraag die thans rijst is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland als begunstigde om internationale bescherming zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

3.3.15. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een dertigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de medische documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure neerlegde (map documenten, stukken 16), blijkt dat hij een aantal fysieke problemen heeft, waaronder aambeien, testiculaire pijn en een gastro-intestinale infectie. Tevens blijkt uit deze documenten dat verzoeker, wat betreft voormelde fysieke problemen, reeds bij een arts in België op consultatie ging. Het coloscopie-onderzoek dat hij hierop volgend onderging wees niets significant uit en bleek negatief. Voorts zou hij volgens een voorschrift dat hij indient nog negen sessies kinesitherapie volgen om zijn nekspanning te verminderen. Er liggen verder geen medische documenten voor inzake de gevolgen van verzoekers fysieke problemen, laat staan documenten waarin de actuele impact hiervan op verzoeker en zijn dagelijks functioneren wordt besproken. Aldus blijkt uit de door verzoeker neergelegde medische documenten geenszins dat er, omwille van zijn fysieke problemen, in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen.

Verder legde verzoeker tijdens de administratieve procedure ook enkele psychologische attesten neer (administratief dossier, map documenten, stuk 17). Hieruit blijkt dat verzoeker stress en een PTSD-problematiek zou opgelopen hebben naar aanleiding van de evenementen waarvan hij in Palestina getuige was, alsook dat het hernieuwde geweld in Palestina voor een mentale druk en een schuldgevoel gezorgd zou hebben, waardoor hij slaapproblemen heeft en chronisch vermoeid is. Hoewel er begrip is voor verzoekers onzekere situatie en moeilijk parcours, kan uit de bijgebrachte psychologische documenten niet worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Zo blijkt heden uit deze attesten niet dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn. De psychologische attesten geven verder geen concrete toelichting over de impact van verzoekers mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid en zijn globaal dagelijks functioneren, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. Verder blijkt uit deze attesten niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf

onmogelijk maakt. In deze kan worden toegevoegd dat uit de voorgelegde attesten niet kan opgemaakt worden hoe vaak verzoeker voor zijn problemen reeds bij een psycholoog behandeld werd, noch bieden de neergelegde documenten inzicht in hoeveel eventuele sessies hiervoor nog in de nabije toekomst ingepland staan. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij de laatste maanden ook geen nieuwe afspraken meer gemaakt heeft. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker ook nergens concreet uiteenzet in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden.

Wat betreft zijn medische en psychologische toestand, merkt de Raad op dat verzoeker – ondanks deze toestand – in staat is in België te werken, en ook in staat was in Palestina, Turkije en Griekenland te werken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9, 10-11 en 23). Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij in België zware fysieke arbeid, ook 's nachts, verricht.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat, indien de verwerende partij ook maar de minste vraag had over zijn medische of psychologische toestand en de documenten die hij in dit verband neerlegde, zij een medisch onderzoek diende te organiseren in overeenstemming met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en in hoofde van de commissaris-generaal bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de commissaris-generaal bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/8, § 2, van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen en hiervan een medisch getuigschrift voorleggen aan de commissaris-generaal. *In casu* legde verzoeker op eigen initiatief verschillende psychologische en medische attesten in de zin van artikel 48/8, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet neer en vond er derhalve wel degelijk een medisch onderzoek plaats. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4, van de Vreemdelingenwet worden dergelijke attesten door de commissaris-generaal beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming, hetgeen *in casu* – gelet op het voorgaande – gebeurd is. Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat in artikel 48/8, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker, om te wijzen op zijn bijzondere kwetsbaarheid gelinkt aan de intrinsieke kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit Gaza, rechtspraak van de Raad aanhaalt, dient erop te worden gewezen dat de precedentenwaarde niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder verzoek om internationale bescherming op zijn eigen, individuele merites wordt beoordeeld.

Nogmaals, hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan uit de verklaringen van verzoeker en/of de door hem bijgebrachte psycho-medische documenten niet blijken dat zijn psychologische/medische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning (zie *infra*).

3.3.16. *In casu* benadrukt de Raad verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Voor de volledigheid moet opgemerkt worden dat u bij uw DVZ interview besloot om niet de volledige waarheid te vertellen aan de Belgische asielinstanties over wat er met uw Griekse verblijfsdocumenten, zoals uw Griekse verblijfskaart (ADET) en uw Grieks reispaspoort bij uw aankomst in België gebeurde. Zo verklaarde u immers bij DVZ - op advies van andere vluchtelingen - dat deze in België samen met uw tas gestolen werden (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 12 september 2023, punt 23), maar hierover vervolgens bij het CGVS toegeeft dat u hierover gelogen heeft. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u beide voornoemde Griekse originele documenten hier in België weldegelijk in uw bezit heeft (CGVS p.5).”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Er ligt verder niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.17. Verzoeker verklaart bij het commissariaat-generaal, in tegenstelling tot wat hij eerder voorhield bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wel een AMKA en AFM te hebben ontvangen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en map DVZ, *“bijkomende vragen M-status Griekenland”*). Verzoekers bewering in het verzoekschrift, dat hij dan toch niet over een AMKA beschikt, dient dan ook met een korrel zout te worden genomen.

De Raad wijst erop dat blijkens de verklaringen van verzoeker hij aldus een fiscaal registratienummer (AFM) heeft verkregen (administratief dossier, bijkomende vragen M-status Griekenland). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19).

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: *“the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 24 januari 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *“According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires”* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Ter volledigheid wordt erop gewezen dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer de procedure om de afgifte van zijn AMKA te bekomen, in de veronderstelling dat hij deze niet zou hebben, niet zou kunnen voltooien. Wat betreft de activering van zijn AMKA maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Iedere statushouder in Griekenland heeft recht op gratis toegang tot primaire, secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Wet 4368/2016 voorziet in het recht op gratis toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. De gezondheidszorg bestaat uit toegang tot publieke gezondheidszorg, en sluit dus toegang tot private zorgaanbieders uit.

Uit de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier en waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-50 en waar in voetnoot verwezen wordt naar UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op:

<https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, "Information Guide for Beneficiaries of International Protection", beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

3.3.18. Waar zijn Griekse verblijfsvergunning op 24 januari 2026 verloopt, wijst de Raad er nog op dat de procedure voor de verlenging van de ADET vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo geeft het laatste AIDA-rapport te kennen dat *"the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email"* (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA-rapport van juni 2024, p. 244-246).

Verder blijkt dat de Griekse asieldienst momenteel zou werken aan een hervorming van de wetgeving die het mogelijk zou maken om aanvragen voor een ADET-verlenging via een speciaal *online* platform in te dienen. Daarbij zal ook automatisch een certificaat worden uitgegeven dat de verlengingsaanvraag bevestigt ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19; *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 9). Het blijkt hier enkel om een aankondiging te gaan; er is geen informatie dat zulk *online* platform al functioneert.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij al dan niet omwille van zijn psychologische situatie, die *supra* wordt beschreven, niet in staat zou zijn om dergelijke stappen te ondernemen, er zich bewust van zijnde dat zijn ADET op een bepaald moment komt te vervallen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13).

3.3.19. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, taalonderwijs of gezondheidszorg niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 25 januari 2023 in Griekenland als vluchteling werd erkend. Een maand tot anderhalve maand na zijn erkenning als vluchteling zou hij zijn Griekse verblijfsdocumenten, namelijk zijn Griekse verblijfskaart (ADET) en zijn Griekse reispaspoort in handen gekregen hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Verder benadrukt verzoeker zelf dat hij van Griekenland naar België reisde op 25 augustus 2023 (*ibid.* p.13). Aldus besloot verzoeker dat het onmogelijk was voor hem om een toekomst uit te bouwen in Griekenland ongeveer zeven maanden na zijn erkenning als vluchteling en zo'n vijf maanden nadat hij zijn verblijfsdocumenten ontving, terwijl hij amper inspanningen leverde in dit verband. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien ondubbelzinnig dat het niet zijn doel was om in Griekenland te blijven, maar dat hij enkel naar België wilde doorreizen (*ibid.*, p.13).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers concrete situatie met reden als volgt gemotiveerd:

“3. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

[...]

Bovendien wanneer u aanvoert dat u tijdens een beperkt aantal incidenten het slachtoffer werd van een zekere discriminatie moet vastgesteld worden dat indien dit inderdaad het geval was, hieruit niet kan blijken dat u in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, en u niet in staat zou stellen om te voorzien in uw meest elementaire behoeften. Hiernaast moet opgemerkt worden dat uw verklaring dat u in Griekenland het slachtoffer van een zekere discriminatie door lokale politieagenten was, zich louter beperkt tot beweringen die u niet staft met enig begin van bewijs. Dat u bovendien - na enkele controles door lokale Griekse politieagenten - alle Griekse autoriteiten over dezelfde kam scheert en u aan geen enkele Griekse autoriteit nog hulp zou gevraagd hebben biedt geen logica.

- Wat betreft uw problemen in Griekenland op vlak van huisvesting verklaart u dat u ongeveer drie maanden na uw aankomst - en uw erkenning als vluchteling - het opvangcentrum in Kos moest verlaten en u naar Athene doorreisde (CGVS p.15). U zou in Griekenland in staat geweest zijn om periodiek werk te vinden; met het geld dat u verdiende kon u een kamer in een collectieve woning huren voor 10 of 15 euro per nacht. Toen u tijdens kalmere periodes tijdelijk zonder werk zat, slaagde u erin om oplossingen te vinden voor uw situatie. Zo verbleef u afwisselend bij vrienden, in een kerk in het centrum van Athene of in het Sentigma station (CGVS p.15). U wijt uw mogelijke problemen inzake uw huisvesting in Griekenland aan het feit dat u na uw erkenning als vluchteling geen enkele hulp van de overheid of enige andere organisatie kreeg. Nadat u uw opvangkamp te Kos verliet zou u door de Griekse overheid aan uw lot overgelaten zijn (CGVS p.15). Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

- Vooreerst blijkt dat u zich nooit terdege informeerde over de mogelijkheden die bestonden om via de Griekse overheid hulp te krijgen bij het vinden van onderdak. Zo moet u opmerkelijk genoeg tijdens uw persoonlijk onderhoud toegeven dat u nooit eerder hoorde dat de Griekse overheid erkende vluchtelingen kan helpen met het vinden van huisvesting (CGVS p.19). Dat u nooit zelf naar de Griekse overheid stapte om onderdak te vragen, hoewel u in staat was andere procedures op te starten - zo kon u volgens uw eigen verklaringen een AMKA-attest en AFM-nummer voor uzelf regelen (CGVS p.21) - roept vragen op. Bovendien blijkt dat u financieel in staat was om in de onkosten van uw verblijf in Egypte en Turkije te voorzien. Voorts kocht u daarnaast zelf twee vliegtuigtickets, één van Egypte naar Turkije en een tweede van Griekenland naar België (CGVS p.13), waardoor uw verklaringen dat u (geldelijk) niet in staat zou geweest zijn om in uw tijdelijke opvang in Griekenland te voorzien niet kunnen overtuigen.

- Wat betreft uw problemen om tewerkstelling in Griekenland te vinden, moet vooreerst benadrukt worden dat u zowel in Kos als in Athene in verschillende domeinen werk vond. U slaagde erin om via vrienden werk te vinden en schreef u voorts bij particuliere werkwinkels in (CGVS p.16). Daarnaast werkte u in Kos gedurende één week in een schrijnwerkersbedrijf, installeerde u in Athene ongeveer twee weken zonneluifels en was u er ongeveer twee maanden als loodgieter aan de slag (CGVS p.11). Uit uw verklaringen komt echter duidelijk naar voren dat u amper enige doeltreffend initiatief nam om permanent werk in Griekenland te

vinden. Meer nog, u benadrukt dat het nooit uw bedoeling was om in Griekenland te blijven wonen en dat u enkel via Griekenland passeerde om naar België door te reizen (CGVS p.13). Dat u als erkend vluchteling in uw zoektocht naar werk evenmin de Griekse overheid aansprak om u te helpen werk te vinden kan evenmin overtuigen. U blijkt niet op de hoogte te zijn dat u hiervoor beroep op de Griekse overheid zou kunnen doen. Het roept vragen op dat u hierover nooit iets hoorde. Uw uitleg dat niemand u hierover ooit iets vertelde kan niet overtuigen. Bovendien sprak u bij uw zoektocht naar een job nooit enige humanitaire organisaties in Griekenland aan (CGVS p.16).

- Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enige doortastende pogingen ondernam om adequaat de Griekse taal te leren. Hoewel u toegeeft dat u via YouTube enkele pogingen ondernam om wat Grieks te leren, verklaart u opmerkelijk genoeg dat u nergens in Griekenland naar enige organisatie stapte om er taallessen te volgen. Dat u de taal niet aanleerde omdat u het er te druk had naar werk te zoeken (CGVS p.14) kan niet overtuigen. Er kan immers van uit gegaan kan worden dat het aanleren van een taal een belangrijke troef is bij uw zoektocht naar werk. Aan uw bijkomende verklaringen dat er in uw regio in Griekenland geen organisaties bestonden die Griekse taallessen aanboden kan evenmin geloof worden gehecht (CGVS p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat zowel de Griekse overheid als diverse NGO's naast computerlessen ook gratis Griekse en Engelse taallessen aan vluchtelingen aanbieden, onder andere in de regio van Athene waar u na uw erkenning als vluchteling verbleef (zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier). Het roept vragen op dat u na deze eerste teleurstellingen uw zoektocht naar werk en taalonderwijs in Griekenland zo snel zou opgegeven hebben. Zeker omdat er vanuit kan gegaan worden dat u in gelijk welk Europees land een zeker basisniveau taal zal moeten aanleren om er werk te vinden en uw toekomst uit te bouwen.

[...]

4. Meer nog, u schuift uw problemen in Griekenland op anderen af terwijl u juist zelf de nodige stappen dient te ondernemen. Zo stelt u herhaaldelijk dat u uw problemen in Griekenland amper bij de Griekse overheid aankaatte, omdat volgens uw verklaringen het voor vluchtelingen in Griekenland - na hun erkenning onmogelijk was om enige hulp van de Griekse overheid te verkrijgen. U benadrukt hierbij dat u na uw erkenning het opvangcentrum moest verlaten, u geen hulp kreeg en niemand u begeleidde (CGVS p.14, p.15, p.16, p.17, p.20). Het roept echter vragen op dat u amper enige doeltreffende acties ondernam om uw problemen op te lossen. U geeft meermaals tijdens uw persoonlijk onderhoud toe dat u niet op de hoogte bent van de mogelijke ondersteuning die de Griekse overheid u kon bieden na uw erkenning als vluchteling (CGVS p.15, p.16 en p.17). Uit niets van uw verklaringen komt naar voren dat u zich terdege informeerde over de hulp die de Griekse overheid kan verstrekken op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, financiële ondersteuning of gezondheidszorg (CGVS p.13-20), wat niet kan overtuigen."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door verzoeker ervaren levensomstandigheden en moeilijkheden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming en omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

In weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat verzoeker in Griekenland heeft kunnen werken, zowel in Kos als in Athene en dit in verschillende domeinen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij er in Griekenland niet in slaagde op een meer duurzame basis werk te vinden. Verder betoogt hij dat hij geen werk kon vinden omwille van zijn specifiek profiel als slachtoffer van huisjesmelkerij, als iemand die geen Grieks speelt, als iemand die ongeschikt is om te werken en als een erkend vluchteling. Te dezen stelt de Raad vast dat het feit als zou verzoeker het slachtoffer zijn geweest van huisjesmelkrij geenszins weerslag vindt in het administratief dossier en hij, wat er ook van zij, erin slaagde om in Athene onderdak te vinden in een collectieve woning of om oplossingen te vinden voor zijn situatie. Verder benadrukt de Raad dat uit algemene informatie blijkt dat erkende vluchtelingen algemeen gezien in Griekenland mogen werken en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn medische en psychologische toestand niet zou kunnen werken. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij in het verleden in Griekenland reeds heeft gewerkt als erkend vluchteling, ondanks dat hij toen ook al gelijkaardige medische en psychologische problemen had. Ook wat betreft het feit dat hij geen Grieks spreekt, dient te worden gewezen op het feit dat hij desondanks in het verleden ook heeft gewerkt in Griekenland. Tevens blijkt, zoals door de commissaris-generaal op pertinente wijze uiteengezet, dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij doortastende pogingen ondernam om adequaat de Griekse taal te leren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift meent dat er sprake is van vooringenomenheid omdat de *protection officer* meermaals vroeg of hij informatie en hulp had gevraagd aan de Griekse autoriteiten, of hij zich had

ingeschreven bij humanitaire organisaties of verenigingen om werk en huisvesting te vinden, zonder de namen van dergelijke instellingen te noemen (en dit ook niet in de bestreden beslissing wordt opgenomen), merkt de Raad op dat hieruit geen vooringenomenheid blijkt maar dat de *protection officer* integendeel net voldoende aandacht schonk aan het wedervaren van verzoeker in Griekenland en zijn zoektocht naar hulp en/of ondersteuning bij het vinden van (legaal) werk en huisvesting en dat hij hem de mogelijkheid bood hier dieper op in te gaan. Hiermee toont de *protection officer*, in weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, ook geen gebrek aan inzicht in de realiteit ter plaatse. Punt blijft dat verzoeker geen doorgedreven en ernstige pogingen ondernam om hulp en/of ondersteuning te verkrijgen van de Griekse overheid dan wel andere instanties, verenigingen of derden bij zijn zoektocht naar werk, huisvesting en sociale voordelen. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij stappen heeft ondernomen om naar dergelijke instanties of verenigingen te gaan of op zijn minst aan te tonen dat hij deze gezocht heeft of pogingen daartoe ondernomen heeft. Uit de algemene informatie blijkt dat deze bestaat en het is niet de verantwoordelijkheid van de commissaris-generaal om concreet aan te tonen welke instanties er zijn. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.20. In de bestreden beslissing wordt, wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, op goede gronden als volgt overwogen:

“Voorts moet opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zelf in Griekenland na uw erkenning als vluchteling op adequate wijze voor uw mogelijke medische, zowel fysieke als psychologische problemen hulp bij de Griekse overheid zocht (CGVS p. 16-17). Hoewel u sinds uw vertrek uit Palestina last van aambeien had en uw aandoening in Griekenland verergerde, koos u er niet voor om hiervoor naar een Grieks ziekenhuis of dokter te gaan omdat u gehoord had dat u hiervoor 200 euro voor zou moeten betalen. U besloot om uw aambeien zelf op een natuurlijke wijze met kruiden te behandelen (CGVS p.16). Ook de gastro-intestinale infectie die u in Griekenland opliep, liet u er om deze reden niet behandelen. Dat u na uw eerste problemen om medische zorg te krijgen geen verdere hulp bij andere dokters of ziekenhuizen zocht roept vragen op. De Commissarisgeneraal wijst erop dat uit objectieve informatie immers blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot de gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf.

Het biedt geen logica dat u in Griekenland er wel geslaagd zou zijn om een AMKA-attest aan te vragen (cfr. sociale zekerheidsnummer, zie document 5 en CGVS p.21) maar vervolgens geen verdere concrete stappen zou ondernomen hebben om u bij de Griekse gezondheidszorg te registreren. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich terdege informeerde hoe u zich bij de Griekse gezondheidszorg kon registreren (CGVS p.17). De uitleg dat niemand u ooit vertelde dat u zich hiervoor moest inschrijven en dat u hiertoe niet in staat was omdat u tijdelijk dakloos was, biedt geen logica. Volgens uw verklaringen was u immers wel in staat om andere officiële procedures in Griekenland op te starten en bijvoorbeeld uw AMKA of AFM-nummer aan te vragen (CGVS p.21 en documenten 5 en 7).”

Verzoeker laat deze overwegingen, die eveneens pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift, waardoor deze onverminderd overeind blijven en de Raad zich deze toe-eigent.

Verzoeker – wiens Griekse verblijfsvergunning op zich aldus nog geldig is – toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor

Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

3.3.21. Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. De bestreden beslissing luidt in dit verband op goede gronden als volgt:

“4.1. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u zelfredzaam bent.

- Uit uw verklaringen blijkt dat u in Gaza een goede scholingsgraad genoot en op verschillende domeinen werkervaring opgebouwd heeft. U ging in Gaza naar school tot de twaalfde graad, verder werkte u na uw schooluren in de bouw en in de tegelhandel om wat geld te verdienen. Daarnaast volgde u bijkomstig een opleiding tot loodgieter. Na uw middelbare studies slaagde u er voorts in om een universitair diploma bedrijfsbeheer te behalen. Bovendien werkte u gedurende drie jaar in Gaza in een plasticfabriek. U was er eerst als machine-operator en vervolgens als leidinggevende in een magazijn aan de slag. In deze functie was u voor twee medewerkers verantwoordelijk (CGVS p.8-9), wat erop wijst dat u zelfredzaam bent en in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien.

- U was in staat om zelf uw reis naar Europa te organiseren. U slaagde erin een reisbureau in Gaza te contacteren en zelf uw reis naar Egypte via het ‘Tanseeq-systeem’, inclusief uw vliegtuigticket van Egypte naar Turkije en uw Turks toeristenvisum te regelen en te betalen (CGVS p.10-13). U slaagde er daarnaast in Turkije in om werk en onderdak te regelen. Zo regelde u eerst gedurende ongeveer één jaar onderdak in een collectieve woning in Istanbul en Bursa en was u in staat om daarna zelf een eigen woning te huren. U was in Turkije ook ongeveer drie jaar tewerkgesteld, waarbij u ongeveer één jaar in een koekjesfabriek en twee jaar als loodgieter aan de slag was (CGVS p.10-11).

- In Griekenland slaagde u er ook in werk en onderdak te vinden en voor de periodes dat dit tijdelijk niet zo was zelf een oplossing te zoeken. Zo werkte u in Kos gedurende één week in een schrijnwerkerij en ging u daarna twee weken in Athene aan de slag om terrassen en zonneluifels aan te leggen. Verder werkte u in Athene totaal zo een twee maanden als loodgieter (CGVS p.11). Met het geld dat u in Athene verdiende was u in staat om een kamer in een collectief huis voor 10 à 15 euro per nacht te huren. Toen u in Griekenland tijdelijk geen werk had, was u zelfredzaam genoeg om hiervoor een oplossing te vinden door bij vrienden te verblijven of tijdelijk in de kerk of in het station onderdak te vinden (CGVS p.15).

- U was na uw erkenning als vluchteling in Griekenland voorts in staat om zonder problemen de nodige procedures te doorlopen om uw officiële Griekse verblijfsdocumenten aan te maken, zoals uw Grieks reispaspoort en uw Griekse verblijfsvergunning. U slaagde erin om van Kos naar Athene af te reizen, de procedure om er uw verblijfsdocumenten aan te vragen op te starten, uw documenten af te halen en daarna per vliegtuig naar België te vliegen (CGVS p.5 en 12-13). Deze elementen tonen aan dat u - mits enige inspanning in staat bent om officiële procedures te doorlopen en er dus van uitgaan kan worden dat u ook andere procedures bij de Griekse overheid en bij andere hulporganisaties kan doorlopen om onder andere ondersteuning op vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en medische zorg te verkrijgen.

4.2. U beschikt over eigen en bijkomende ondersteunde middelen om uw vertrek van Gaza naar België, uw reis en uw verblijf in meerdere landen te bewerkstelligen. Verder heeft u een zeker netwerk - zo staat u nog in contact met uw familieleden en vrienden - wat verder getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

- U was financieel in staat om zelf uw reis en vliegtuigtickets van Gaza/Palestina naar Europa te regelen. Zo bekostigde u zelf twee vliegtuigtickets tijdens uw reis van Gaza naar België, namelijk een eerste vlucht van Egypte naar Turkije en een tweede vliegticket van Griekenland naar België (CGVS p.13), daarnaast slaagde u erin om zelf voor uw verblijf en onderhoud in zowel Egypte als Turkije financieel te voorzien (CGVS p.12). Voorts verklaart u dat u op dit ogenblik nog steeds in contact met uw gezinsleden staat en er daarnaast nog andere familieleden waaronder uw ooms in Gaza wonen. U verklaart zelf dat u in Gaza nog over een netwerk van vrienden beschikt die indien nodig uw gezin - en bijgevolg u indien nodig dus ook - financieel kunnen ondersteunen (CGVS p.9).

- Uit uw verklaringen blijkt dat het tot uw mogelijkheden behoort om zelf financieel redzaam te zijn. Zo helpt u uw familie financieel door hen een deel van uw salaris op te sturen dat u hier in België verdient (CGSV p.9). Dat u voorts iets meer dan een jaar in België werkt (CGVS p.23) hoewel u volgens uw verklaringen enkel Arabisch, Turks en basis Engels spreekt en in België nog niet met een taalcursus startte (CGVS p.4), getuigt verder van uw eigen zelfredzaamheid. Er kan aldus worden aangenomen dat u zelfredzaam bent en ook in staat bent om in Griekenland te werken, zeker indien u hiervoor de nodige inspanningen levert, waaronder het aanleren van de Griekse taal. Er kan ervan uit gegaan worden dat dit voor u - gezien uw scholing tot de twaalfde graad en uw eerdere werkervaringen - tot uw mogelijkheden behoort. Dat u zowel in Gaza, Turkije als ook in België - ondanks de taalbarrière - in staat bent om tewerkstelling voor uzelf te organiseren en in uw levensonderhoud te voorzien, maar hiertoe niet in staat zou geweest zijn in Griekenland, kan niet overtuigen.”

Los van de vraag of zijn Palestijns netwerk hem momenteel (nogmaals) financieel zou kunnen ondersteunen, blijkt uit het geheel van voorafgaande pertinente overwegingen dat verzoeker de nodige zelfredzaamheid blijkt te hebben om ook zonder tijdelijke financiële steun in Griekenland te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de verwerende partij vooringenomen is in haar motivering in de bestreden beslissing door zijn situatie in Gaza, Egypte, Turkije en België mee in overweging te nemen bij de beoordeling van zijn zelfredzaamheid in Griekenland, verduidelijkt de Raad dat het feit dat enkel voor wat betreft de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, er uitsluitend een vergelijking mag gemaakt worden tussen verzoekers situatie als statushouder in Griekenland met de situatie van Griekse onderdanen, eerder dan met deze in andere lidstaten van de Europese Unie. Hoe zelfredzaam verzoeker is staat los van de plaats waar hij zich bevindt en kan bepaald worden op basis van zijn gedrag in Palestina, (Egypte), Turkije, Griekenland en België. Wat betreft zijn verwijt dat de verwerende partij vooringenomen was, kan dienstig verwezen worden naar hetgeen hier hogervermeld over werd gesteld. Tot slot betoogt verzoeker dat het argument dat hij zelfredzaam is niet relevant is, daar hij zich in het verleden ook niet heeft kunnen redden in Griekenland, ondanks deze zelfredzaamheid. Gelet op het gestelde onder punt 3.3.19. van het onderhavig arrest, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich in het verleden niet kon redden in Griekenland.

3.3.22. Wat betreft de incidenten van discriminatie die hij in Griekeland, in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming, beweerde meegemaakt te hebben, wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld:

“[...] moet evenzeer worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Zo zou u door de Griekse politie gediscrimineerd zijn toen zij u twee of drie keer tegenhielden om uw verblijfsstatus te controleren (CGVS p.19-20). Hierbij moet opgemerkt dat u hierover zelf stelt dat de politie dit deed omdat zij illegalen zochten en de criminaliteit in de regio wilden verminderen. Gezien u als vluchteling erkend was, lieten zij u opnieuw vrij. Deze gang van zaken kan dan ook bezwaarlijk als discriminatie worden aanzien. Daarnaast zouden lokale politieagenten uw vriend niet geholpen hebben toen hij aangifte wilde doen van het verlies van zijn reispaspoort. Zij zouden dit slechts voor hem in orde gebracht hebben toen zijn advocaat mee langskwam (CGVS p.20). Deze feiten kunnen evenmin aangemerkt worden als een onmenselijke of vernederende behandeling en voldoen bijgevolg niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

“[...] Hoewel u volgens uw verklaringen na uw erkenning als vluchteling problemen kende op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, taalonderwijs en gezondheidszorg (CGSV p.13-20) en een zekere discriminatie door lokale politieagenten bij een viertal incidenten ondervond (CGVS p.19-20) valt het op dat u geen doortastende pogingen deed om hierover bij de Griekse autoriteiten een klacht in te dienen of hulp te vragen. Er moet verder opgemerkt worden dat u evenmin op adequate wijze hulp bij andere instanties of personen zocht om voornoemde problemen op te lossen (CGVS p.20).”

De Raad wijst er bijkomend op dat het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie zoals verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

3.3.23. Verder wijst de Raad op volgende pertinente en in het administratief steun vindende overwegingen inzake verzoekers beweerde problemen als verzoeker om internationale bescherming, die door verzoeker volledig onverlet worden gelaten en door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

“Vooreerst moet opgemerkt worden dat eventuele problemen die u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland meemaakte vooraleer u internationale bescherming werd verleend - zo moest u aan smokkelaar A. S. ter compensatie van zijn financiële verliezen die hij aan u toeschreef 1.500 dollar betalen (CGVS p.18-19) - zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context vóór u internationale bescherming verleend werd. Bijgevolg is deze situatie niet representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie van begunstigde van internationale

bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig van het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Hierbij valt op dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na dit éénmalige incident hiervoor opnieuw lastiggevallen werd. Bovendien verklaart u dat u voor dit probleem geen klacht bij de politie neerlegde noch na het incident aan andere instanties of organisaties om hulp vroeg (CGVS p.18-19)."

3.3.24. Nu verzoeker eerder beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een (legale) job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, het aanbieden van taalcursussen, gezondheidszorg of sociale bijstand in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

3.3.25. De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak, alsook naar voorgaande rechtspraak van de Raad is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

3.3.26. Een algemene verwijzing waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de gebreken inzake ondersteuning (hetgeen in bovenstaande analyse ook mee in rekening is genomen), volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

3.3.27. Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;

- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of

- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten (HvJ arrest 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.28. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

3.3.29. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker psychologische problemen kent (zie *supra*), kan niet worden afgeleid dat hij zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevond en dit sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van verzoeker. Temeer in de psychologische attesten verwezen wordt naar de situatie in Gaza als oorzaak van zijn mentale toestand.

3.3.30. Verzoeker toont niet aan dat hij, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Alles samengenomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Vermits verzoeker er op geen enkele wijze in slaagt aan te tonen dat zijn rechten in Griekenland niet geëerbiedigd werden en hij evenmin aannemelijk maakt dat dit wel het geval zal zijn in geval van terugkeer, is zijn betoog, dat het Griekse recht niet voorziet in een specifiek rechtsmiddel voor begunstigden van internationale bescherming tegen gevallen waarin hun rechten niet worden gewaarborgd, niet dienend.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.31. Het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.32. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger in Griekenland vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve beroept hij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Verzoeker maakt bovendien op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.33. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

3.3.34. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.35. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.36. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------